

SENDİKA HAKKI VE SÖZLEŞMELER

İnsan hakları sorunu, bir anlayış ve inanç sorunudur. İnsanların doğuştan birtakım haklara sahip olduğuna inanmayanlara istediğiniz kadar yasa maddesi gösterin, yararsızdır.

1990'dan bu yana memurlar tarafından kurulan sendikalar, çok büyük engellerle karşılaştılar. Birçok bilim adamının, yargı organlarının; Anayasanın memur sendikalarına kapalı olmadığını, aksine onaylanan uluslararası sözleşmelerin buna olanak tanıdığını söylemeleri, yönetenleri ikna etmeye yetmedi. 87 ve 151 No'lu ILO sözleşmelerinin onaylanması da kâr etmedi. Bu konuda eski ve yeni Hükümetin tutumları arasında hiç bir fark gözlenmedi. Anayasaya apaçık aykırı olan özel televizyon kanallarında boy gösteren kimi yöneticiler, yasal memur sendikalarını içlerine sindiremediler. Çünkü, bu hakkı kendileri ihсан etmediler.

EĞİTİM-İŞ, insan haklarına ve hukuka saygısını hiç yitirmedi. Hukuk savaşını ve insan haklarını her yerde öğretim görevini sürdürdü. Bunun bir gereği olarak, Türkiye'nin 1950'li yıllardan beri onayladığı sendika hakkı ile ilgili

en önemli uluslararası belgeleri bu kitapta derleyip yayımlamayı görev saydı.

Sözleşmelerin resmi çevirilerinin yayımlanmasına özen gösterildi. Kasım 1992'de onaylanan altı sözleşmeden çocuk hakları ile ilgili olan 59 No'lu Sözleşme, bu derlemeye alınmadı. Buna karşılık, TBMM'de onaylanması uygun bulunduğu halde, Cumhurbaşkanı Turgut Özal tarafından geri çevrilen, işçilerimizin iş güvenceleri açısından son derece önemli bulunan 158 No'lu Sözleşme bu kitaba alındı; TBMM'nin kararında durması umuduyla...

Anayasanın 90. maddesi uyarınca "**kanun hükmünde**" olan bu sözleşmelerin, etkili ve öğretici olması dileğiyle...

**EĞİTİM-İŞ MERKEZ
YÖNETİM KURULU**